

OASEN.

Als een eiland, rijzend
Uit den Oceaan,
Wen de winden zwijgen
Zacht de waatren gaan,
Doemt de verre oase
Uit de zandzee op;
Slanke palmen wuiven
Groenend daar hun top.
Gras en vruchtboom dekken
Naast den graanoogst 't land,
Rund en kemel weiden
Aan der beken kant;
En de Karavane,
Hitte en zand ontlucht,
Vindt hier rust en laafnis,
Rêmt weer levenslucht!

Wat herschiep het woeste
Tot een lusthof Gods,
Wekte bloeiend leven,
Hier uit zand en rots?

't Water is het; 't water,
Dat verborgen welt,
't Water, dat het dorre
Tot een gaarde stelt.

't Water, vol van levens-,
Sterk van scheppingsmacht,
Onnaspeurbre werking,
Wondre stille kracht.

* * *

In des levens vale,
Droeve wildernis,
Prijken mee oasen,
Groenend, blij en frisch.

Gaarden, rijk gezegend,
Waar, den Heer tot lof,
Hoop, Geloof en Liefde,
Bloeien in Zijn hof.

Wat in 's levens zanden
Zooveel heerlijk wrocht?
't Water is 't des Levens,
Waar 't den grond doorvocht;

Dat uit de Eeuwge Steenrots
Dorstgen laaft om niet;
Dat woestijnen bloeien,
Geuren doet, waar 't vliet.

A. J. HOOGENBIRK.

